

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. szeptember 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚRÉ A SZABADÍTÁS

Énekek: 84,1.4.6; 393

Alapige: 1Sám 7,12

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, hogy nemcsak Seregek Urának, Zebaoth Istennek vagy Jákób Istenének szólíthatunk, hanem Édesatyánknak is, mivel tudjuk, hogy Jézus Krisztusban hívó gyermekeid számára azzá lettél: világot teremtő, hordozó és fenntartó Istenünk. Köszönjük, hogy így borulhatunk le előtted ezen a vasárnapon is. Azért jöttünk, hogy téged áldjunk, téged magasztaljunk, tőled kérjünk feddő szót és bátorító evangéliumot. Köszönjük, hogy nemcsak füledet hajtod hozzánk, ahogy előbb az énekekben énekeltük; nemcsak vallhatjuk azt, hogy szemeid az igazakon vannak és füleid azok kiáltásán, hanem köszönjük azt is, hogy úgy könyörültél rajtunk, ahogy csak egy Atya könyörülhet a gyermekén: Jézus Krisztusban örök életet, bűnbocsánatot és üdvösséget készítettél.

Valljuk, hogy te munkálsz mindent, hogy tőled vannak mindenek, és nálad nélkül semmi sem mozdulhat meg ezen a világon. Nincs más ilyen Isten, csak egyedül te vagy, akiben felismerhetjük és megismerhetjük azt a bennünket Jézus Krisztusban szerető és érette megajándékozó Atyát, aki megadja nekünk mindazt, ami az életre és a kegyességre szükséges. Bocsásd meg nekünk, hogy mi magunk akarjuk ezt előállítani, magunkhoz ragadni, és bocsásd meg, ha ebből téged kihagyunk, mert azt gondoljuk, hogy nélküled is boldogulunk!

Köszönjük, hogy újból és újból figyelmeztetsz: „Boldog az ember életében, Ki bízik az Úr Istenben.” A mi beléd vetett bizalmunkat is növeld azzal,

hogy magadat kijelented, felragyogtatod a te lényedet, hogy egyre nagyobb legyen a szeretetkapcsolat, amellyel téged szeretünk és előtted hódolunk!

Kérünk, hogy nyisd meg előttünk most is az ige ajtaját, hadd legyünk annak hallgatói, értői és kegyelmed által cselekvő is, Jézus Krisztus nevében.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Sámuel 1. könyve 7. fejezetének a 12. verséből. A megnevezett helyen így szól hozzánk az ige: *„Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el, mert monda: Mindeddig megsegített minket az Úr!”*

Kedves testvérek, bizonyára sokan tudjátok, hogy már két alkalommal szólt e helyről Isten igéje, és megnéztük azt, hogy Sámuel próféta korában hogyan vesztette el Izrael a frigyládát, amelyhez Isten az ő jelenlétét és szavát kötötte. A filiszteusok hogyan juttatták vissza, amelyet aztán elhelyeztek a Kirjáth-Jeárimbeliek Abinádáb házában, mintegy húsz esztendőre, és húsz esztendő után a nép elkezdett siránkozni az Úr után. Indult egy Isten Lelke által munkált ébredés abban az időben. Azóta is voltak ilyen idők a történelemben, amikor Isten így munkálkodott, hogy egy nép észreveszi, kevés az, amit magának összegyűjt vagy elér. Kevés az a siker vagy megvalósított cél, amelyre eljutott, ha Isten hiányzik az életéből, és elkezdenek siránkozni az Úr után.

Sámuel próféta lelki iránymutatást tud adni ennek a népnek, és miután kéri, hogy imádkozzon az Úrhoz, Sámuel vesz egy szopós bárányt. Hallottuk múlt vasárnap, hogy áldozatot mutat be, mert Isten elé csak így járulhatunk. Őt meg kell engesztelni. Ez az engesztelés utal Jézus Krisztusra, akiről azt mondja a Szentírás, hogy ő az Isten Báránya, aki engesztelő áldozat a mi bűneinkért. Ennek következményeképpen szabadulást kaptak a filiszteusoktól, attól a néptől, amely sokat és sokféleképpen gyötörte őket. Miután ez a szabadítás megtörtént, Sámuel vett egy követ, felállította Mispa és Sén között, és azt mondta: „Ében-Háézer”, ez a kő jelentse ezt, mert „Mindeddig megsegített minket az Úr.”

A mai igének három üzenetében szeretném elmondani a testvéreknek, hogy mi volt ennek a felállított kőnek a jelentése, jelentősége, hogy egyáltalán miért volt erre szükség! Első üzenete az lett számomra egyértelműen, hogy amikor Sámuel ezt a követ felállítja a nép szeme láttára és tudtával, akkor ezzel azt a győzelmet, azt a szabadulást akarja kifejezni, amit elérték, nem a saját maguk erejéből, haditechnikájuk vagy taktikájuk révén, hanem sokkal inkább Isten szabadító kegyelméből. „Mindeddig megsegített minket az Úr” – és nem azt mondja Sámuel, hogy ez a kő azt jelenti, milyen erősek voltunk, hogyan alakultak a körülményeink, hanem Istennek tulajdonít mindent, aki kész az ő népének segíteni és az ő népén könyörölni. Az előző két vers arról szól, hogy ez a szabadulás hogyan történt. Azt valószínűleg tartják az írasma-

gyarázók, hogy valamilyen természeti csapás, nagy mennydörgés lehetett, de Sámuel nem azt mondja, hogy „lám, a felhők a segítségünkre jöttek”, hanem azt, hogy az Úr mennydörgött azon a napon, még ezt is az Úrnak tulajdonítja.

Tudjuk a Szentírásból, hogy Isten népe többször átélte, amikor valamilyen természeti erő, külső körülmény meghatározója lett egy csatának. A történelem során is sokszor megisméltődött, hogy egy csatának valamilyen időjárási vagy külső természeti viszonyok megadták a kimenetelét, vagy nagyban befolyásolták azt. Sámuel azonban azt mondja: az Úr mennydörgött azon a napon.

Igen, testvéreim, lehet azt mondani, és lehet másnak, legfőképpen önmagunknak tulajdonítani életünk egy-egy sikerét vagy győzelmét! Mi is sajnos a teológián, annak idején valahogy így tanultuk, hogy nem olyan nagy csoda volt az, hanem éppen akkor történt valami. Éppen akkor történt a Veres-tengerrel az, ami történt, és nem azt mondták el nekünk, hogy „az Úr pedig erős szelet küldött, és kettéhajtotta a vizet, hogy száraz lábbal menjenek át”. Vagy éppen akkor nem a manna hullott! Igen, lehet azt mondani, hogy éppen a szerencse vagy a sors, de Sámuel nem ezt mondja, hanem azt, hogy az Úr mindedig megsegített minket! Hitünk ugyanis innen is meglátszik, hogy életünk eseményei mögött vajon felfedezzük-e azt, amit Isten cselekszik, amit Isten munkál! Amikor Péter apostol kiállt pünkösdkor, és elmondta azt a csodálatos pünkösdi prédikációt, akkor ő is Istennek nagyságos tetteiről beszélt. Később ezt mondja a levelében: hirdessétek annak nagyságos dolga- it, aki a sötétségből az ő világosságára hívott el titeket.

Testvérek, jó lenne a mai igéből megtanulni, hogy ez egy nagyon fontos pont, mert innen csak akkor tudunk továbbmenni, ha ezt tisztázzuk: vajon, életünkben kinek a jelenlétét, kinek a szabadítását ismertük meg, és ismer- tük fel? És valljuk ezt meg, hogy minek tulajdonítjuk, mert majd meg fogjuk látni, hogy ez nagyon fontos ahhoz, hogy a nép továbbmenjen! Sámuel szilárd, eltökélt és határozott ebben a kérdésben. Felállítja ezt a követ, és azt mondja: azért állítok követ, mert Isten cselekedett.

A Józsué könyvének 4. fejezetében olvassuk, hogy a Jordánból vesznek köveket, és Gilgálban felállítják. Nem egy fadarabot tesznek oda, amely el- korhadhat, amelyet a bogarak megrághatnak, megehetnek, hanem követ, amely szilárd, amely maradandó, amely nemzedékeken át hirdeti az Isten szabadítását. Éppen ezért Sámuel Istennek tulajdonítja a szabadítást és nem a nép ügyességének. Nem annak, hogy éppen akkor a természet, úgymond, kegyes volt, hanem, hogy Isten beleszólt, Isten irányított és cselekedett.

Tudniillik, ebből fakad a második üzenete az igének, amit e nélkül nem értünk meg, hogy miért volt olyan fontos, hogy Sámuel követ állítson. Ez nemcsak a hálaadás köve, hanem annak a bizonyosága ott Mispa és Sén kö- zött, hogy Sámuel, mielőtt továbbmenne és előrenézne, nem tudja megten- ni, csak úgy, hogy először hátratekint. Gondoljatok arra, amikor a Mózes 5.

könyvében azt írja az ige, hogy „Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened... a pusztában!” Miért kellett erről megemlékezni, hogy Isten hordozta őket a pusztában? Azért, mert egy nagyon nehéz út volt előttük, és nem is az volt a kérdés, hogy mi van mögöttük, hanem az, hogy mi van előttük! Előttük van a honfoglalás, ott vannak Kánaán városai, ahonnan majd jönnek a hírek, hogy nagy, erős nép lakja. Csak két kém jön úgy vissza, hogy: de „Velünk az Úr, mi ő vele, Végtelen az ő ereje: Győzelmet kell aratnunk”, mert a többiek félnek és reszketnek.

Vagyis, nincs továbbmenés a hit útján és a lelki élet útján sem a remélt győzelmeink felé, csak ha mindig visszaemlékezünk Istennek a szabadítására! Hadd mondjak egy bibliai történetet, aztán az életből egy példát! Nemrég olvastunk arról a napi igében, amikor Dávid király Góliát ellen fog indulni. Az erőviszonyokat most nem ismertetem, mert hatalmas az ellenség, de Dávid király úgy gondolkodik, hogy ettől egy hatalmasabb van, az én Uram. És amikor azt mondják: nézd, előtted van egy hústorony – ma talán így mondanánk –, akkor Dávid úgy kezd gondolkodni, hogy ekkora célpontot lehetetlen nem eltalálni! A többiek azt mondják, hogy lehetetlen legyőzni, Dávid meg úgy gondolkodik, hogy lehetetlen nem eltalálni, és megy. Először le akarják beszélni, de Dávid ebbe kapaszkodik!

Dávid lehet, hogy ismerte ezt a történetet, de az ő szívében volt „Ében-Háézer”. Nem a Mispa és Sén között felállított követ jelenti ez, hanem azt mondja: az én szívemben van ez felállítva. Amikor azt mondják neki, hogy ne menj te Góliát ellen, mert zsebre tesz téged, akkor azt válaszolja: megvítam én már medvével, oroszlánnal; az én Uram ott is segítségül volt! Dávid is tudja ezt a lelki törvényt, hogy előttünk levő nehéz utakra nem indulhatunk másféleképpen, csak úgy, ha magunk mögött tudjuk Istennek azt a segítségét, amellyel az ő népét megáldja és körülveszi.

Mondok egy példát a mindennapi életből is. Az elmúlt időszakban több idős testvérünkkel beszéltem, akik már elgyengültek, betegek lettek. Nem is tudnak már a gyülekezetbe sem eljönni. Nagyon érdekes volt, mikor ezt az ígét elolvastam, Isten rögtön ezt hozta elém, és anélkül, hogy ezt tudtam volna, hogy ma ez lesz a második pont, nekik is ugyanezt mondtam! Amikor az ember megöregszik, elgyengül, és gyűlnek az ambuláns lapok, meg a zárójelentések a fiókban, és előttünk lesz majd az az út, amire a Prédikátor könyve azt mondja: jönnek évek, esztendő, „melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket”; meghalkul a malom zúgása, „meghomályosodnak az ablakon kinézők”, az őrlő leányok elfogynak. Tehát tudjuk, hogy meghomályosodik a szem, megromlik a hallás, és lesz előttünk egy nehéz út.

Ma reggel egy beszélgetésben valaki pontosan erre erősített rá: ha valaki tudja azt, hogy „Ében-Háézer”, mindaddig megsegített minket az Úr, egészen máshogy fog tekinteni az elötte levő méterek vagy kilométerek elé, mint az, aki nem tud így hátranézni. Akinek nincs ilyen biztonsága, ilyen kapasz-

kodója, ilyen fogódzója, egészen máshogy fog előre tekinteni, és mivel megemésztjük a mi esztendeinket, nem baj, ha készülünk erre! De nem kell ehhez megöregedni sem, mert fiatalként is küszködhetünk ilyennel! Lehetnek előttünk reménytelennek tűnő utak, döntések, helyzetek, amikor valaki fél esetleg a munkanéküliségtől vagy valamilyen külső körülménytől. Vajon hogy tudunk továbbmenni hitben és győzelmet elérni? A mai igéből hadd mondjam, csak úgy, hogyha magunk mögé nézünk, és azt mondjuk, hogy mindeddig megsegített minket az Úr!

Ó, milyen áldott dolog ez, hogy „mindeddig”! Pedig Sámuel mondhatná azt, hogy kivétel az a húsz év, amikor az Úrról elfelejtkeztetek! Kivéve, amikor elégedetlenkedtetek, háborogtatok! Kivéve, amikor szidtatok Mózeszt vagy Áront, vagy mindkettőt, hogy miért hoztatok ki bennünket... Mindeddig – mert Sámuel nem arra akar utalni, hogy milyen volt a nép, hanem addig is, milyen volt az ő Istenük. Nem csodálatos dolog? Ha Istennek a tulajdonságait vagy tökéletességeit felsorolnánk, akkor én odaírnám azt is, hogy „folyamatosság”. Ha mi hűtlenkedünk, ő hű marad! Olyan sok ige biztat bennünket, hogy annak ellenére, amilyen az ember; annak ellenére, amilyen a nép, Sámuel mégis azt mondja, hogy mindeddig. Volt benne sok minden. Történt benne sok minden. Voltak bukások, voltak győzelmek, voltak nehézségek. Volt benne gőg. Volt benne önzés. Volt néha alázat, de azt mondja Sámuel: mindeddig. Vagyis azt mondja: Isten hordott mindeddig az ő karjain bennünket; és emlékoszlopot állít. Nem előre néznek, hanem hátra, azért, hogy erre emlékezzenek, és ezt soha ne felejtsek el!

A harmadik üzenete pedig legyen a mai igénknek az, hogy miért volt erre szükség! Azért, mert az, hogy mindeddig megsegített az Úr, nemcsak egy megállapítás, nemcsak egy megtapasztalás, hanem egy *következő nemzedék felé való bizonyágtétel*. Hadd támasszam alá nektek a Józsué könyve 4. fejezetéből vett igéből, ahol ez részletesebben ki van fejtve! Amikor átkelnek a Jordánon, tizenkét követ vesz Józsué, melyeket a Jordánból hoztak, és Gilgálban állítja fel. „És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. Mert kiszárította az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét ti előttetek, míg általjövétetek rajta, a miképpen cselekedett az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszáritott előttünk; míg általjövénk rajta.”

Miért álltak ezek a kövek? Nemcsak emlékezésül a jelen nemzedéknek, hanem bizonyságul az utánuk jövő nemzedéknek. Testvér, ha életedben nem állítasz fel „Ében-Háézer” köveket, akkor te az utódaidnak, a következő nemzedéknek nem tudsz miről beszélni! Tudsz beszélni majd a cselekedeteidről, tudsz beszélni az odaadásodról, tudsz beszélni az irántuk való áldozatodról, felneveltetésükről, taníttatásukról. De sokszor hallottam a gyerekeikkel kapcsolatban, amikor úgy vélekedtek, hogy „diplomát adtam a kezükbe”! „Két-

ségtelen, hogy volt benne valami része önnek is, mert csak kellett finanszírozni, de ők is tanultak azért valamit az egyetemen!” És lehet azt mondani: igen, az én szívemben is ott a felállított kő; „Ében-Háézer... mindeddig megsegített bennünket az Úr!” Azért, hogy a következő nemzedék hadd lássa azt, amit az egyik helyen így mond az ige: bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kösziklánk, mert az Úr a mi reménységünk! Ti is bízzatok benne!

Hitbeli döntésed, testvérem, a következő nemzedéket is kell, hogy erősítse! Ha megkérdik: mik ezek a kövek? Akkor mondd el! Ezek a kövek a bizonyosság kövei lettek azok számára, akik Isten csodáit átélték. „Mindeddig megsegített minket az Úr!”

S végül két dolgról hadd szóljak! Az egyik: a Szentírásban ez a szó, hogy „megsegített”, nemcsak segítséget jelent, hanem szabadítást is. Tehát, úgy is fordíthatjuk ezt az ígét, hogy Isten szabadító, Isten szabadít, mert Isten úgy akar rajtunk segíteni, hogy megszabadít. Ha valaki másképpen képzei el Isten segítségét, az nagyon rosszul képzei el, mert Isten úgy segít, hogy könnyörül rajtunk. Isten úgy segít nekünk, hogy megszabadít bennünket. Szabadságot ad és tiszta szívet, és magához von, hogy járjunk vele és kövessük őt! Figyeljétek meg, hogy akinek ez a szabadítás nem kell, annak az Isten segítése az kellene! Kell egy műtét előtt. Kell egy vizsga előtt. Kell egy tanév előtt. Kell egy döntés előtt. Kell a betegségben, vagy kell a gyászban; de Isten azt mondja, hogy az ő segítése az ő szabadításában nyilvánul meg.

Hadd legyen az az utolsó gondolat, hogy ez a kő mire utal! Nem arra, hogy ma is ilyen köveket kell állítani, hogy ilyen jeleket tegyünk a mi életutunkon, hanem fogadjuk el azt a nagy jelet, amit nem mi állítottunk, és nem mi tettük le, hanem Isten állított és tett le! Ez utal arra a jelre, amelyet Isten állított e világ elé, amikor azt mondta: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. Ez lesz nektek a jele! A legnagyobb jelet nem Sámuel tette le Ében-Háézerben, Mispa és Sén között, hanem a legnagyobb jelet Isten, a maga szeretetéről és kegyelméről, ott, a júdeai Betlehemben tette le karácsonykor, erősítette meg nagypénteken, a Golgota keresztjében. „Ez pedig néktek a jele.”

Testvérek, mert mi történt ott? Nem az, hogy eljött egy gyermek, megszületett egy csecsemő, hanem az, hogy eljött a Szabadító! Eljött a világ Világossága! És ha Isten ilyen jelet tett le ott Betlehem mezején az ő hívő népe számára, hogy legyen világosságul, akkor miért járnánk sötétségben? Hogy legyen szabadítóul, akkor miért járnál megkötözöttségeidben, szenvedélyeidben? Akkor miért járnál önmagad szeretetében, ó-embered természetében? Ez arra utal, hogy aki őt látja, ezt lássa meg: Jézus Krisztus Szabadító!

Az első keresztyének, amikor kezdték vallani, hogy Jézus a Krisztus, akkor mind ezt mondták: „Ében-Háézer”. Őbenne, őáltala szabadított és segített meg bennünket Isten, hogy tisztítson magának kiváltképpen való népet, jócselekedetekre igyekezőt. Amely nép a bűnbocsánat ajándékát elvéve, az örök

élet és üdvösség bizonyosságában lelki örömmel megújulva szolgálja az egyedül élő Istent, aki mindenekfelett való.

Ezért e jel legyen a te számodra is a szabadulás üzenete, hiszen amikor Jézust megígéri az Úr, akkor ilyen mondatot mond: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” A mi Ében-Háézerünk az Úr Jézus Krisztus. Ezért áll golgotai keresztje elmúlás és rom felett. Ezért jó, hogy nem egy fakeresztünk van, ami elkorhadhat, hanem ha a szívedbe van örökké beírva: „Nincs üdvösség senki másban.” „Mert nem is adott... az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk!” Ha Ő a te Megváltód, akkor boldog vagy, mert boldog az a nép, akinek Istene az Úr! Ha Jézus Krisztus még nem Megváltód, akkor ne menj innen el nélküle, magadban, mert ha nem tudod elmondani: benne segített meg engem az Isten, benne szeretett engem az Atya, akkor nem tudsz továbbmenni sem! Akkor nem találsz megoldásokat sem. Akkor céltalanná lesz az életed. De ne így legyen! Higgy az Úr Jézus Krisztusban és az Úr Jézus Krisztusnak!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban lehajoltál és könyörültél rajtunk, drága Urunk, és láthatjuk az ígében a te nagyságodat, fenségedet. Láthatjuk azt az irgalmat, amely egy népet annak rossz cselekedetei ellenére is hordoz, megújít, előhoz, megtérésre indít, bűnbánatot munkál ki szívében. Ó, légy áldott, Urunk, és ebbe szeretnénk kapaszkodni, hogy mi is mint a te néped, ismerjük ezt a hatalmat, ismerjük ezt az irgalmat, és tudunk erről a szeretetről.

Kérünk téged, hogy most, amikor olyan sok nehézségnek tűnő nap, hét van előttünk, olyan fertelmes hírek érkeznek mindenünnen, mi, a te néped, hadd tudjunk belekapaszkodni abba, hogy de mindeddig megsegített minket a mi Istenünk! Adott szabadulást, megoldást, kimenekedést, gyógyulást. Tudjuk, Urunk, hogy a te kezekben van a vessző is, és a te kezekben van az ostor is, amelyet engedetlenség miatt kénytelen vagy használni, de kérünk téged, hogy könyörülj meg rajtunk!

Amikor új tanév kezdődik, olyan sok nehézséggel, kérünk téged, hogy te adj az iskolákban, egyetemeken, óvodákban, diákoknak, pedagógusoknak megoldást! Te járj velük, Urunk! Te adj erőt a mindennapokban, és kérünk, hogy te gátold ennek a járványnak a terjedését! Kérünk, hogy ez a világ hadd térjen észre, és hadd térjen meg hozzád! Hadd lássák meg, hogy te vagy az Úr, ura mindennek! Kezedbe tesszük betegeinket. Kezedbe tesszük gyászolóinkat, Urunk. Kérünk, hogy te vigasztald őket a te igéddel, hogy ők is hadd vallják: mindeddig megsegített minket az Úr, és akire eddig számíthattunk, arra számíthatunk egészen bizonyosan ezután is!

Legyen tiéd a hála és a magasztalás örökkön-örökké!

Ámen.

393. ének

Ne csüg- gedj el, ki- csiny se- reg,
Bár el- pusz- tí- tá- sod- ra tör,
Ha rád zú- dul vad el- le- ned,
Gond, ké- tel- ke- dés mit gyö- tör?

Hogy vég- kép ösz- sze- tör- jön;
Nem lesz ez így ö- rök- kön!

Bíz- zát: ü- gyed az Is- te- né,
Né- pét Ő el nem ej- te- né:
Ő áll majd bosz- szút ér- ted;
Ő ál- lít Ge- de- ont mel- léd,
Ál- ta- la har- cod- ban meg- véd,
Szent i- gé- jét és té- ged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mi rajtunk!
Vélünk az Úr, mi Ő vele,
Végtelen az Ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.

Krisztusunk, segíj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által,
Hogy, mint hű nyájad teneked
Zenghessünk dicséretet
Víg, boldog hál'adással!